

Beklagelse over, at Lovforslaget ikke har faaet en bedre Skikkelse". Man kan vistnok sige, at dette ikke er nogen megen kraftig Bøn til Folketinget om at tage sin Fornuft fangen og følge mig til Vedtagelsen af dette Lovforslag, hvis dets Stemning skulde gaa i modsat Retning.

Det ærede Medlem siger saa til mig: Ja, men De, som altid vil have, man skal sige: Alt eller intet overfor Landstinget, hvorfor slog De ikke løs paa Landstinget den Gang? Jeg har nu aldrig forkyndt den Grundsætning, at man i enhver Sag skal sige: Alt eller intet overfor Landstinget. Der er nogle store afgørende Sager, hvor jeg mener, man skal gøre det. (P. T. Nielsen: Ikke, naar man selv har Ansvar!). Ikke, naar man selv har Ansvar, siger det ærede Medlem for Horsens Landkreds. Jeg vil svare det ærede Medlem, at jeg meget vel vil være med til at dele Ansvar for et alvorligt Slag overfor Landstinget. Det ærede Medlem vil kunne gøre sin Prøve, hvad Dag det skal være. Hvis det ærede Medlem kan bevæge sit Parti og sin Regering til at optage en alvorlig og gennemført Kamp overfor Landstinget om et af de store afgørende Spørgsmaal — ikke mindst om vor Forfatning —, skal han i dette Ting ikke finde nogen ivrigere Støtte for Regeringen end den, han skal finde fra min Side. Og hvis det ærede Medlem skulde synes, at jeg ikke havde Ansvar nok derved, skal det ikke komme an derpaa, jeg skal være villig til at være med til at danne et radikalt Ministerium, naar det ærede Medlem vil følge mig til en saadan Kamp mod Landstinget. Det ærede Medlem behøver ikke at være bekymret for, at vi skulle vige tilbage for Ansvar for denne Kamp. Giv os Magten dertil, og de Herrer skulde faa at se, at saa skal den Kamp komme, og vi skulle ikke i nogen Henseende vige tilbage derfor.

Men naar ærede Medlemmer sige, at vi skulde have taget det Slag den Gang om den københavnske Indkomstskattelov, maa jeg dog bemærke, at Situationen den Gang syntes mig overordentlig lidet indrettet og egnet dertil. Ærede Medlemmer her i Tinget vare vel villige til at vedtage Ændringer ved Loven; men vilde de have været villige til at følge os til en Kamp mod Landstinget derom? Ganske bortset fra, om Forslaget var egnet til en saadan Kamp, var der saa fjerneste Udsigt til, at vi i Foråret 1910 kunde have faaet Flertal i dette Ting til en Kamp mod Landstinget med Opløsning af de 12 kongevalgte o. s. v. til

Gennemførelse af vort Standpunkt i denne Sag? Nej, paa ingen mulig Maade. (P. T. Nielsen: De behøvede jo ikke at spørge os, om de skulde opløse de 12 kongevalgte!). Nej vi behøvede ikke at spørge de Herrer, om vi skulde opløse de 12 kongevalgte. Ja, vi vidste, at det ved mange Anstrengelser var aftvunget de Herrer Partis ledende Mænd den Erklæring, at de vare enige med os i selve Spørgsmaalet om de kongevalgte. Men vilde de overhovedet have støttet os i en Kamp mod Landstinget paa dette Tidspunkt? Netop i de samme Dage gik de Herrer Valgkreds efter Valgkreds Danmark over i Forbund med Landstingets Højre mod os, og jeg er bange for, at hvis vi skulde have rejst en Kamp med Landstinget med de Herrer i Ryggen som Hjælpsoldater, vilde det være gaaet saaledes, at naar de tilsyneladende huggede ud efter Landstingets Folk, passede de paa, at deres Sabler ramte os i Ansigtet. Jeg maa tilstaa, at det forekommer mig at være et af de besynderligste Vidnesbyrd om Svaghed i Argumenterne, naar de Herrer adskillige Gange ere vendte tilbage til dette Spørgsmaal om Gennemførelsen af den københavnske Indkomstskattelov, og det undrer mig, at det ærede Medlem fra Nyborg var saa standhaftig paa dette Punkt.

Det ærede Medlem klagede saa over, at jeg havde skrevet om ham, at han havde klynket paa de riges Vegne i Fjor, paa deres Vegne, som havde over 15,000 Kr. i aarlig Indkomst. Jeg har efter hans anbefaling eftersat hans Udtalelser i Fjor, og naar jeg ser dem, synes jeg virkelig, det helt igennem er en stille og blid Klynken over disse ulykkelige Mennesker med over 15,000 Kr.s Indtægt, som det ærede Medlems eget Parti har været saa letsindigt og ondsksfuldt at gaa med til sammen med de Radikale at ramme stærkere, end det hidtil har været Tilfældet. I Fjor synes jeg virkelig, det ærede Medlem klynkede, og jeg kan ikke se andet, end at forleden Dag klynkede han videre over den haarde Skæbne, disse stakkels Mennesker havde og navnlig vilde faa, hvis dette ubehagelige Lovforslag til sin Tid blev gennemført. Det ærede Medlem vil maaske sige, at han klynkede ikke stille i Gaar, og jeg skal villig indrømme, at der var Øjeblikke, hvor jeg syntes, han hulkede højt paa deres Vegne. Hvis det ærede Medlem foretrækker dette Udtryk, har jeg ikke noget imod at sætte det i Stedet for klynke. Men jeg kan derimod ikke tjene ham i at dele hans Medynk med de stakkels Mennesker, der have disse store Indtægter og de store Formuer, og